

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 7858/1938.

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1938/39 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 20 August 1938, însoțite de următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificatul medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei, unde contribuind cu suma de 8000 Lei anual, vor avea toată întreținerea.

Inscrierile la Academia se vor face în zilele de 1—3 Septemvrie, în 5 și 6 Septemvrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ținea și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, fundamentale).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Joi, la Sf. Marie mică, în 8 Septemvrie, iar începerea cursurilor Vineri 9 Septemvrie ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 3000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Rata a doua de Lei 3000, și rata a treia de Lei 2000, se plătesc în prima zi de școală după vacanța Crăciunului și a Sfințelor Paști. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 925, Lei 1508 pentru cărți didactice și Lei 1500 jumătate din costul reverenței restul îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 790 plus Lei 1512 pentru cărți didactice; an III Lei 790 plus Lei 513 pentru cărți didactice; an IV Lei 790 plus Lei 1251 pentru cărți didactice.

Studenții cu slabe mijloace familiare, dar cu purtare aleasă și notați bine la studii vor primi ajutoare (burse), ce se vor putea urca până la 6000 Lei, eventual chiar întreținerea gratuită în internat. Aceste ajutoare se vor vota numai după înscriere.

Inscrierea se face la rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I sunt obligați să prezinte o declarație subscrisă și de părinți ori tutori la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 1 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (*obligator reverandă*), precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri, și trei cearceafuri pentru plapomă eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 servete și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. *Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii merituosi se vor bucura de burse.*

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Spre deosebire de trecut, Academia teologică acordă absolvenților titlul de licențiați cu toate drepturile legale ce decurg din el și deplin echivalat cu acelaș titlu dat de Facultățile teologice.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 5 Iulie 1938.

Consiliul Arhiepiscopesc

Mitropolitul Andrei Șaguna

Opera culturală

Trecutul nostru înregistrează foarte puține figuri de ierarhi și oameni politici sub conducerea cărora destinul național să fi putut atinge un maxim de realizare sub jug strein, ca sub providențiala păstorire a dreptmăritorului vlădică Șaguna. De aceea și figura acestui mitropolit este cea cea mai masivă și mai măreață din istoria noastră.

Ea se proiectează stăpânitoare pe destinele neamului nostru în cele trei decenii de viață sbuciumată din veacul trecut și va continua să luciască cu aceeași tărie și peste veacurile viitoare. Ea închide un fragment din însăși viața neamului nostru din această parte a țării.

Mitropolitul Șaguna a fost mai mult ca un păstor de suflete. Masiva lui personalitate unește în mod puțin obișnuit pe ierarhul împodobit cu demnitatea sfinteniei, cu *bărbațul politic* destoinic și cu *învățățul* care și-a depășit cu mult contemporanii în cultură. Din aceste trei izvoare și-a adăpat viața marele Șaguna, care adâncind destinul tragic al acestui neam, se revarsă cu multă dăruire de sine în vâltoarea vieții naționale, unde descifrând realități și idealuri, reușește să dea nădejdi și să îndrume un neam aproape naufragiat, spre limanul mântuirii.

Dintre aceste trei laturi ale personalității sale, cea culturală este mai puțin cunoscută. S'a scris mult despre ierarhul și *bărbațul politic*. Nu în aceeași măsură însă despre bărbatul de o cultură înaltă.

Latura culturală este mai puțin cunoscută, nu pentru că ar fi inferioară celorlalte, ci pentru că biografii lui Șaguna au pus accentul mai mult pe latura pastorală și politică a acestei personalități. Ori ambele, reprezentate atât de demn prin Șaguna, au fost în funcție de vasta sa cultură.

A insista deci și asupra laturii culturale și a o face cunoscută, este o datorie de onoare pentru orice doritor de adevăr. Aceasta o și face dl. inspector **Gh. Tulbure**, într-o valoroasă lucrare, în care sub titlul: **Mitropolitul Șaguna, etc.**, publică *pastoralele și circularile școlare* ale marelui mitropolit, după ce le precedează de un studiu obiectiv asupra întregii opere culturale.

Citind această carte rămâi cu convingerea că *prințul bisericii* era *dublat de un veritabil prinț al cugetării*.

Conceptia culturală

a marelui vlădică diferă mult de-a altor personalități culturale. El n'a înțeles să-și însușească o cultură numai pentru mulțumirea lui sufletească, ci a făcut din ea un apostolat. A trans-

format această cultură într'un instrument de înălțare a neamului său.

Condeiiul său n'a cunoscut odihna până n'a reușit să salte biserica din toropeala în care o aruncase stăpânirea streină.

Fiecare zi de păstorire sunt zeci și sute de pagini scrise cu mâna sa. *În tot cursul păstoririi, el scrie cărți, revizuește manualele didactice, prefăcează cărți, susține polemici, respiră opinii, se pasionează de probleme, caută soluții și face dovadă, că pe planul spiritual se simte în elementul său, că zona gândirii îi este familiară.*

Când în 1848 ajunge episcop la Sibiu Șaguna avea o moștenire culturală dintre cele mai modeste. Cărțile rituale aveau o înfățișare puțin corespunzătoare, ca să nu mai pomenim de cealaltă literatură bisericească, care lipsea cu totul. De aceea gândul său se îndreptă spre acest domeniu, ca apoi în scurt timp să îmbrățișeze printr'un program, mai vast, întreagă problematica culturală a neamului.

Șaguna avea convingerea că robia în care ne găseam se datorea numai lipsei de cultură, de aceea îl vedem mereu la masa de scris sau în bibliotecă oricâteori ocupațiile de ordin politic îi permiteau. Când timpul nu-i dădea răgaz, chema la sine pe cei cu dragoste de carte și-i îndemna la lucru.

Pentru a putea satisface mai ușor toate nevoile culturale, din mijloace proprii întemeiază o *tipografie*, — pe care o donează bisericii — unde s'a tipărit toată opera sa și a contemporanilor săi.

Astfel reușește să creeze un adevărat curent de înnoire culturală și bisericească.

Primele scrieri ale

Mitropolitului Șaguna sunt de natură polemică. Era și natural dacă ne dăm seama că în programul său de păstorire primul punct era așezarea bisericii în drepturile sale istorice. Și a știut să câștige acest drept numai datorită arsenalului științific pe care a știut să-l utilizeze cu iscusință.

Lupta dusă cu multă vigoare, într'un mediu cu totul strein de interesele bisericii noastre, a avut următoarele obiective:

a) Emanciparea bisericii ortodoxe și egala ei îndreptățire cu celelalte confesiuni din monarhie;

b) Despărțirea de ierarhia sârbească și reînființarea vechii mitropolii autonome a Ardealului;

c) Organizarea bisericii pe bază constituțională. Datorită acestor obiec-

tive de luptă avem dela Șaguna o mulțime de articole și broșuri de drept bisericesc, scrieri polemice și apologetice, memorii, discursuri, scrisori cari toate convergeau spre aceste ținte.

Astfel în 1849 prezintă împăratului un *Memoriu*, în care cere administrare națională și de sine stătătoare în privința politică și bisericească, alegerea unui corp bisericesc de sine stătător, cărui să i se subordoneze toți ceilalți episcopi naționali.

La acesta adaugă, în același an, un *Promemoriu*, cu scopul de-a solidariza cu cauza sa cercurile mai înalte din imperiu și de-a ține la suprafață problema reînființării mitropoliei ardelen.

Rezultatul acestor două memorii a fost de neașteptat. Toți dușmanii bisericii noastre și-au îndreptat atacul în contra lui Șaguna. *Sârbii, Sașii, Ungurii catolici și Blajul românesc*, toți își dau mâna și fac cor ca să pună stavilă lui Șaguna în realizarea planului de restaurare.

La aceștia se adaugă apoi și episcopul Hackmann din Cernăuți, care cerea pentru eparhia sa titlul de mitropolie.

De acum începe desfășurarea prominenței personalității culturale. Șaguna se angajează cu toți în luptă și în contra tuturor are un singur aliat: știința. Cu pana în mână se angajează pe toate fronturile. Uniților le răspunde în *Scrisori Apologetice*, *Sârbilor* în *Prememoriu* și *Recurs sau gravamino*, iar episcopului Hackmann în *Antihorismos sau deslușiri comparative*, Sibiu 1861, plus o mulțime de articole în *Telegraful Român*. Din toate se poate vedea caracterul de combatant neîntrecut al mitropolitului Șaguna, care întrebuintează cu mult succes bogăția de argumente ce le posedă.

Rezultatul acestei lupte este următorul:

1. Prin legea din 1863 Biserica noastră este recunoscută ca egal îndreptățită în fața legilor;

2. În 1864, printr'un autograf împărătesc se aprobă în principiu reînființarea mitropoliei;

3. În 1868 mitropolia ia ființă prin lege, iar

4. În 1868 Șaguna o înzestrează cu *Statul organic*, minunata constituție de organizare a bisericii noastre, în dispozițiunile căreia se întrevăde geniul marelui vlădică. Așezând soarta bisericii în mâinile clerului și ale poporului, el codifică și consfințește minunatul fenomen sufletesc care-l constituie poporul nostru în acea admirabilă sinteză între națiune și ortodoxie, aceia împletire de viață între biserică și turmă care datează dela însăși nașterea poporului românesc în Dacia. Legată strâns de esențialitatea românească opera de organizare a lui Șaguna străbate dincolo de zidurile bisericii. Ea trece în hotarul larg al vieții neamului...

Alte scrieri

Opera de până aici a lui Șaguna este rezultatul unor străduințe personale, la care preoțimea a participat doar ca spectatoare. Nici nu i se putea cere mai mult acestei preoții, dacă ne dăm seamă că se găsea pe o treaptă de cultură destul de joasă.

Pentru a trezi în sufletul acestei preoții conștiința drepturilor sale Șaguna publică: *Elementele dreptului canonic* (1854), *Compendiu de drept canonic* (1868), *Enchiridion* (1871) și o broșură cu conținut de drept matrimonial.

Scrise într-o limbă românească ușoară, aceste sunt primele cărți de drept bisericesc.

Din același îndbold și pentru aceiași preoție publică: *Istoria bisericii ortodoxe răsăritene universale*, 1860, în care este cuprinsă toată gama de

umilințe la cari a fost supusă biserica noastră.

Din dorința de-a vedea preoțimea cât mai pătrunsă de misiunea religioasă și națională izvorăște o altă activitate a acestui vlădică: Scrieri cu caracter pastoral și omiletic. Astfel Șaguna publică: *Teologia Pastorală* (1857) și *Manual de studiu pastoral* (1872), precum și un volum de predici: *Chiriacodromion* (1855), ca să nu mai amintim și alte preocupări de natură culturală.

Biblia

O operă monumentală de ordin cultural, este desigur, în prima linie traducerea *Bibliei* (1858). Ce importanță mare atribuie el traducerilor anterioare (1648 și 1688) o vedem din următorul citat. Aceste două traduceri sunt ușile, prin care s'a învrednicit poporul românesc a intra în câmpul cel ceresc al dumnezeieștilor învățături, care, în mijlocul vijeliilor și valurilor lumii, rămân neclătite și adevărate din veac în veac. Ele sunt izvoarele din care au izvorât întâia dată apa vieții veșnice pentru neamul românesc, în toate părțile pământului, pe unde este risipit. Cu astfel de recunoștință vorbea înaltul ierarh de opera celor doi înaintemergători ai săi.

Traducerea Bibliei a dat însă naștere unei polemici între el și Ioan Eliade-Rădulescu. În această situație îl vedem pe Șaguna făcându-se apărătorul limbii populare, neaoșe românești, și acuzând grav pe aceia cari vor să schimonosească limba prin latinizarea cuvintelor. Articolele pe cari le publică cu această ocazie în *Telegraful Român*, apoi *Biblicile*... sunt o dovadă că mitropolitul Șaguna se găsea în tranșeele adevărului. Biblia lui Șaguna este scrisă într-o frumoasă limbă românească care se lasă citită cu plăcere și în zilele noastre.

Nu se poate cuprinde într-o sumară dare de seamă întreagă opera nemuritorului Șaguna. Ea nu se rezumă numai la scrieri cu caracter polemic, ci îmbrățișează precum am zis și chestiuni de drept, istorie, pastorală, etc., sau editarea tuturor cărților liturgice, cari au reclamat muncă titanică și bogate mijloace materiale pentru a fi realizată.

Importanța reeditării acestora din urmă este cu atât mai mare cu cât Șaguna nu le tipărește pur și simplu în forma pe care au avut-o înainte, ci le revizuește pagină cu pagină, le compară cu textele slavone sau grecești și la urmă le înzestrează cu câte o prefață. Aceste prefețe sunt o nouă ramură a activității sale literare.

Ele sunt pline de povețe și învățături evanghelice și cuprind adesea chestiuni streine de domeniul lor, dar în legătură cu viața economică și culturală a neamului.

Se vede că Șaguna și când era preocupat de editarea acestor cărți se gândea mereu la propășirea neamului.

Vorbind acum în genere de tot ceia ce a ieșit de sub pana mitropolitului Șaguna, trebuie să mai amintim încă două însușiri bune ale operii sale: condiții tehnice ireproșabile și o limbă neaoșă românească care te duce cu sufletul în atmosfera de curiozitate și tămăie a bisericilor noastre dela țară.

Și astăzi limba lui Șaguna se lasă citită cu plăcere și produce același efect binefăcător. Toate acestea fac ca scrierile lui Șaguna să rămână în actualitate ca și acum trei sferturi de secol.

Pastoralele

Întreagă activitatea mitropolitului Șaguna izvorăște dintr-o adâncă dragoste de țară, de neamul românesc, pe care vrea să-l înzestreze cu toate armele luminii sufletești.

În această dragoste își găsește explicația și activitatea sa pastorală.

Pastoralele mitropolitului Șaguna sunt documente vii și autentice, în care vedem alipirea și devotamentul său, grija și solicitudinea față de turma sa. În ele viiază conștiința uriașei sale misiuni și întreagă dăruirea sa pentru înălțarea poporului.

Șaguna reușește să dea acestui gen literar, pastorelor, o structură ideologică originală. Pe lângă îndemnuri și învățături pentru o viață creștinească mai vie, Șaguna strecoară în ele și preocupări din viața cotidiană ca astfel să prindă mai ușor învățătura creștină.

Obiectivul de căpetenie al pastorelor lui Șaguna se concentrează astfel la îndrumarea vieții creștinești pe linia învățăturilor sale generice. Eliminând orice sectarism și fanatism confesional, străin de spiritul ortodoxiei și de sufletul poporului românesc, el se năzuiește să atașeze de ideea creștinismului tot ce poate fi element de rodire. Desăvârșirile sufletești ale omului: moralitatea, omenia, înțelepciunea, dragostea de biserică și alte asemenea virtuți, le consideră expresii pure și probele cele mai înalte ale creștinismului adevărat.

Poporului nu i se adresează cu tot arsenalul de cunoștințe, nici într-o formă teologică puțin apercetibilă, ci din contră, într-o formă simplă, cu căldură și dragoste de părinte, ca să fie mai bine înțeles. Această notă a pastorelor lui Șaguna ni-l arată ca pe un iscusit pedagog.

Din citirea pastorelor mai facem cunoștință și cu preotul model. Nota fundamentală a preoției lui Șaguna este *cucernicia*, care-i dă vieții sale caracterul sfințeniei.

Această cucernicie împreună cu o conștiință clară a misiunii sale și cu o știință bogată l-a îmbrăcat în haina sfințeniei și l-a așezat stăpân pe destinul neamului românesc.

* Școala românească

Grija pe care a purtat-o culturii românești este mai bine evidențiată în circuliile școlare ale marelui mitropolit.

Mitropolitul Șaguna cunoștea perfect starea școlii noastre când a ajuns episcop. Știa că ea este născută în tinda bisericii din imboldul sentimentului religioși și că alături de biserică a menținut trează conștiința națională din cele mai vechi timpuri.

De aceia își îndreaptă toată atenția asupra ei, știind că alături de biserică și prin școală va putea cuceri pe seama neamului cultura necesară.

Când a ajuns episcop situația școlii era dintre cele mai umilitoare. Câteva zeci de școli populare în întreg Ardealul, cu un număr restrâns de elevi și cu dascăli nepregătiți supuse controlului episcopului romano-catolic și autorităților maghiare. Aceasta era situația.

Pentru înălțarea acestei școli Șaguna și-a făurit un plan mareț de ofensivă culturală.

În moțiunea votată pe Câmpia Libertății, strecoară și câteva deziderate cu privire la școală și anume: Românii să aibă dreptul de-a-și înființa cât mai multe școli și de-aș ale singuri învățători. Această idee devine în curând realitate.

În timpul absolutismului, școala noastră obține autonomia. Ea trece sub conducerea ierarhilor cari își exercitau controlul asupra ei prin protopopi și preoți.

După ce reformează seminarul teologic Șaguna îi anexează acestuia o școală normală cu trei ani de studii. Școala primară urcă și ea o treaptă mai sus. Numărul anilor de învățământ se măresc dela 3 la 6 ani. Tot acum se compun primele programe analitice și se tipăresc primele manuale

didactice. Instrucțiunile pe cari Șaguna le trimitea din Sibiu vădesc o grije asiduă de soarta acestor luminițe răs-firate acum pe întreg cuprinsul Ardealului. Numărul școalelor se mărește dela câteva zeci, la 800. Prin ele s'a început a se alunga întunerecul în care ne obișnuise să trăim o stăpânire dușmană. Corurile școlare, conferințele învățătorilor și înzestrarea școalelor cu material didactic se datoresc tot providențialului vlădică.

Făcând o privire asupra acestei activități, dl Gh. Tulbure o caracterizează atât de obiectiv în următoarele cuvinte: «Întreagă activitatea aceasta, vastă și fecundă, pe terenul învățământului, pleacă dela concepția unitară a culturii naționale, dublată de educația religioasă și morală. Imbinând rostul școlii rurale cu acel al culturii poporului într-o unitate, care le contopește pe amândouă, Șaguna a înțeles, — ca oricare pedagog modern, — importanța ce trebuie acordată spiritului instrucției și educației pentru viața națională a satului. A înțeles de pe atunci să îndrume școala pe linia ei firească, creind între dascăl și sat, între școală și cultura poporului acea corelație intimă, acea legătură organică, cu atâtea stăruințe reclamată de pedagogii zilelor noastre.

Restauratorul bisericii este în același timp organizatorul nașterii al învățământului popular. În măsura în care biografia unui om poate ilustra o epocă biografia lui Șaguna este sinteza epocii de organizare și propășire în istoria școlii ardelen.

La moartea lui Șaguna, poporul românesc moștenea un seminar teologic și o școală normală bine organizate în Sibiu; un liceu la Brașov și un gimnaziu la Brad și o școală populară cu cele mai promițătoare perspective, iar literatura noastră bisericescă, numeroase studii și noi ediții de cărți liturgice.

Apariția acestui far de lumină pe firmamentul întunecat al poporului nostru, a deșteptat în sufletul neamului o rază caldă de speranță, care l-a călăuzit spre limanul mântuirii.

Pr. I. Beju

Nr. 8241.

Comunicat

Onorata Preoțime, e invitată ca Miercuri în 20 Iulie a. c., la Praznicul Sf. Prooroc Ilie, să pomenească la sf. Liturghie pe I. P. S. Patriarh Miron, care în anul acesta împlinește 70 ani, rugând pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască viață îndelungată spre binele sfintei noastre biserici și a neamului românesc.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 7494/938

Notificare oficială

Se aduce la cunoștință absolvenților Academiei teologice „Andreiane” din Sibiu, și a licențiaților în teologie din Arhiepiscopia ortodoxă de Alba Iulia și Sibiu, că proximal examen de capacitate preoțească se va ține în 9 Septemvrie crt.

Pentru admitere la acest examen absolvenții Academiei teologice „Andreiană”, vor înainta Consiliului arhiepiscopesc, Sibiu, până la 5 Septemvrie crt. Diploma de absolvire a Academiei, iar licențiați în teologie, tot până la termenul de mai sus, Diploma de licență, Actul de naștere și Actul de botez.

Sibiu, din ședința secției bisericești a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 5 Iulie 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

O nouă bibliotecă religioasă.

Seria publicațiilor editate de Arhiepiscopia noastră s'a mărit cu încă una. Ea poartă titlul sugestiv „**Veniți la Hristos**” și este inițiată de I. P. S. Sa mitropolitul nostru Nicolae, care în fiecare an de Rusalii, când se ține congresul «Oastei Domnului» împarte nouă merinde duhovnicească pentru sufletul înfometat al sătenilor înregimentați în această societate misionară. Acesta este darul pe care I. P. S. Sa îl face cu largă inimă și anul acesta, pentru a îndemna sufletele spre noi oaze aducătoare de mântuire.

I. P. S. Sa nu se găsește de altfel la primul gest. Încă de când a luat în mână cârja arhierască și-a dat seama că nu numai cuvântul rostit, nu numai predica, luminează calea spre izbăvire, ci și slova scrisă, care are darul de a se lăsa actualizată în sufletul doritor, oricât de vrea creștinul. De aceea a inițiat o serie de publicații cari îmbrățișează întreaga realitate bisericească, dar mai mult biserica vie — creștinii de toate categoriile — ca nimeni dintre fiii sfintei noastre Biserici să nu se poată plânge, că a rămas flămând din lipsă de hrană sufletească.

Dacă adăugăm la aceste publicații săptămânale: *Telegraful Român*, *Lumina Satelor*, *Oastea Domnului*, precum și *Revista Teologică*, este vizibil pentru oricine că mare este opera de conversiune creștină pe care o întreprinde Arhiepiscopia noastră sub înalta conducere a I. P. S. mitropolit Nicolae.

Noua publicație, biblioteca populară *Veniți la Hristos*, alături de *Popasuri duhovnicești*, se adresează în primul rând ostașilor, căroro le va duce de acum împreună muniția trebuincioasă în lupta cu păcatul, cu sectele și cu toți vrăjmașii sfintei noastre Biserici.

Primul număr din această bibliotecă populară, poartă titlul **Veniți la mine** și conține un mănunchiu de pilde și învățături — 51 la număr — scrise de I. P. S. mitropolit Nicolae.

Adoptând metoda Învățătorului I. P. S. Sa reușește prin aceste pilde și asemănări, cari înfățișează pe scurt și pe înțelesul tuturor îndemnuri spre viață creștinească, să apropie adevărurile eterne de mintea și inima oamenilor simpli.

A doua carte din aceeași bibliotecă, vorbește creștinește despre: *Sămănători... Sămânță... Săceriș și este scrisă cu mult duh de cunoscutul ostaș I. Gr. Opreșan.*

Scrise în primul rând pentru obștea noastră dreptcredincioasă dela sate, noua publicație trebuie întâmpinată cu simpatie și din partea cucernicilor noștri preoți. Ei sunt chemați în primul rând să fie răspânditori noii semințe în ogrorul parohiei lor.

Din jud. Trei Scaune

Un nou sion în serviciul neamului

O mână de români din comuna Aita-Mare, jud. Trei Scaune, puțini la număr dar mari la suflet, și-au văzut visul împlinit. În strada principală, la câțiva metri de piața comunală, se înalță mândră și maiestoasă noua biserică ortodoxă, ale cărei turle și cupolă dela depărtare atrag ochii trecătorului.

În Aita-Mare, centru de propagare și maghiarizare în era de tristă amintire, astăzi prevedința divină a făcut ca în curând un nou Sion să-și deschidă porțile, pentru mângăierea sufletelor oprite în trecut.

Până mai ieri întreagă suflarea românească de rit ortodox din cuprinsul acestei plase, 11 comune, era administrată de un singur preot, cu sediul în Aita-Mare. Se poate închipui deci dragostea cu care am fost tratați de foștii noștri opresori, de libertățile ce ni se acordau pentru propagarea credinței și culturile noastre strămoșești.

Bietul păstor sufletească chemat a administra toate aceste 11 comune, mai era și slab salarizat; în timpul de peste săptămână, era pus în situația a lucra la munca câmpului, pentru ca apoi în Dumineci și sârbători cu bâta în mână, patrafirul și molitvelnicul subsuoară și prin frig și căldură își cercea turma cuvântătoare, ducând cuvinte de mângăiere, alinare sufletească și menținând treaz focul iubirii de neam și lege strămoșească.

Un bătrân țaran depănând din caerul vremurilor trăite, ne povestește asuprile la care erau supuși, evidențiind faptul că cu cât opresarea era mai mare, cu atât se întârea mai mult în credința strămoșească și numai la văzul sfântului patrafir, și la auzul înălțătoarelor rugăciuni efectuate de bătrânul preot, din cartea neagră — cum îi zice el, — căpătau noi puteri de rezistență.

Noi preoții din regiunea secuizată cari am avut parte a administra și filii, ne dăm bine seamă ce înseamnă a fi preot la o singură comună și câte jertfe se cer pentru a putea administra așa cum trebuie filiile situate la mari distanțe, unde nu ordinele, ci conștiința trebuie să te conducă.

De aceia pentru noi munca antecesorilor noștri prestată în acele timpuri grele, este o muncă titanică, isvăr de tămbăduire și drum de plecare la lupta spinoasă de recâștigare a fraților pierduți.

Astăzi fostul preot din Aita-Mare Ciucan Alexandru, doarme somnul lui

de veci liniștit în mijlocul fiilor lui creștinești, pe care cu dragoste părintească i-a condus dela leagăn și până în ușa mormântului, ocrotindu-i în timpul furtunilor în bisericuța, tolerată de fosta stăpânire la liziera comunei.

După trecerea la cele veșnice a veneratului preot de pie amintire Ciucan Alexandru, parohia Aita-Mare, cu filiile sale, timp de 20 ani a rămas văduvită și a fost administrată de preoți din județele Brașov și Odorhei. În acest timp s'a abătut nestânjenită urgia cotropitoare, ajungându-se la închiderea altarelor și arderea odăjdilor, iar bieților credincioși români nu le-a mai rămas decât a se retrage în cămara sufletului lor, cu credință într'un viitor mai bun.

Atunci când bisericile au fost închise, mamele au venit în ajutor, spre a-și crește odraslele în credința strămoșească. Laudă lor, căci mamele acestea și-au îndeplinit adevăratul lor rol apostolesc. În casele lor și-au făcut altare, în fața sfintei icoane a maicei Domnului aprinzând luminarea sfințită la alte biserici. zilnic seara și dimineața îngenunchind infiltrau în sânul familiei credința strămoșească.

Timpul a trecut. Cerul românismului, în regiunea secuizată, s'a înseninat. Dumnezeu ne-a trimis adevărați români, cari și-au dat seama ce înseamnă biserica drept măritoare pentru ființa neamului românesc.

Mica bisericuță dela marginea comunei, ridicată în mijlocul cimitirului ortodox român în anul 1866, a devenit neîncăpătoare, — și am fost puși în situație să edificăm altă biserică.

Credincioșii din Aita-Mare, din agoniseala de an de an, au pus ceva la o parte pentru scopuri înalte creștinești, astfel că în primăvara anului 1936 au strâns și materialul necesar pentru edificarea unei noi turle la vechia bisericuță.

În această situație ne găsește vrednicul român, Dr. V. V. Bidu, în acel timp prefect al județului Trei Scaune.

Începând cu primăvara anului 1936 Dr. Bidu, bun român și bun administrator, aduce în administrație tineri energici ca preotul Tomulese, notarul Gh. N. Milea, și alții, împânzind județul cu puteri de muncă, și cu aceștia începe construirea alor 11 biserici în acest județ. Din aceste 11 biserici, cea din Aita-Mare este terminată, restul fiind în curs de construcție.

După Dr. Bidu, în fruntea județului urmează un alt bun român, bucovineanul Cornel Năstase, fost ofițer în armata Română, care cu râvnă a continuat opera începută de Dr. Bidu.

În grădină...

Prieteni și cunoscuți, întâlnindu-se în tâmplător, în aceste zile frumoase și calde, se întreabă de obicei:

— Și... à propo... unde ai să-ți petreci vacanța?

Gândurile toate se îndreaptă într-acolo: Vacanța de vară! Inchipuirea e tot mai plină de priveliștea muntelui, a mării și a plaiurilor cu ape vindecătoare...

— Mă duc la mare...

— Plec la munte...

— Ne ducem la băile cutare...

Foarte bine, — vă dorim toate bună-tățile ce le doriți și căutați; se găsesc însă bărbați și femei cari nu răspund altceva la întrebarea: unde mergi? decât că:

„Nu știu nimic deocamdată”.

Aceștia sunt mai ales părinți cu familie numeroasă. Schimbarea locului e costisitoare, când e vorba de șase, șapte, opt persoane sau chiar mai multe, — ca bunăoară în casele preoților noștri, — în partea lor cea mai mare.

Părinții familiei numeroase stau prin urmare acasă.

Perspectiva de a nu putea părăsi casa totuși e departe de a fi îngrozitoare, dacă dealfel clădirea e sănătoasă și familia își lucrează și îngrijește bine grădina. Organizarea timpului de răgaz, altădată atât de complicat, se simplifică dintr'odată: familia se îndreaptă spre grădină.

Vacanțele vor avea astfel partea bună de a lega mai strâns membrii familiei între olaltă.

Pe d'asupra mai puneți: aerul curat, soarele domol, libertatea și o delicioasă seninătate de suflet.

Dacă o existență de felul acesta ar avea trebuință de ceva — piper, se va întreprinde tot în familie o excursie în pădurea vecină, care pentru copii ar putea însemna codru cu tainele lui...

Din acest centru familial fericit, copiii la vremea lor se vor împrăștia negreșiți. Dulcea amintire ce o vor păstra însă, îi va îndemna să întemeieze și ei, la rândul lor, astfel de centre familiale... un centru fericit, care a știut să-și întocmească o bună și sănătoasă vilegiatură — în grădina casei.

(După: *La Croix du Nord*, din 25 Iunie 1938).

Astăzi în fruntea județului ni-a trimis Dumnezeu pe dl. Colonel C. Petrini plin de energie, care este hotărât a termina aceste biserici pentru ca în toamnă să fie date în slujba neamului.

Aș comite o nedreptate dacă aș da uitării munca depusă de visticaricul județului: *Sibianu Eugen*, om totdeauna înțelegător al situației. Dsa ca bun visticaric județean nu uită nici datoria sa de bun creștin.

Biserica terminată își așteaptă arhi-păstorul pentru târnosire, iar Dr. V. Bidu, Cornel Năstase, Aurel Nistor, Sibianu Eugen, N. Tomulese, notarul Milea și alora cari au contribuit la înălțarea acestui Sion, Comitetul parohial le aduce prinosul de îndreptățită recunoștință.

Pr. Ioan Bunuș

În noi în toți strigă acel început de păcătoșenie omenească; în noi toți șarpele lucrează cu ispitele sale, atrăgându-ne către rău.

Lupta firii pământești împotriva Duhului este mare. Mulți nu-i pot rezista.

Lutul ne atrage către el, Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi caută să i-se opună. Și, totuși, o! blată făptură pământească pe câți nu-i vedem robi „legii trupului”, câți nu sunt întru care „legea minții” este, cu desăvârșire, întunecată.

O! nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup al morții? exclamă Apostolul neamurilor.

Aceasta este, însă și cheia explicării problemei care ne frământă, a fericirii: descătușarea din ghiarele acestui trup al morții.

A căuta fericire, aci, pe pământ, nu putem; căci în loc de fericire ajungem la des gust de viață.

Dar atunci, unde? Încotro?

Răspunsul: în Dumnezeu. Sau să fim în nota celor premergătoare, spunem: refacerea chipului celui cresc în noi, prin Domnul Isus Hristos; căci „precum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănia, ca să dea viața vecinică prin Isus Hristos, Domnul nostru”.

Trăirea cu mintea într'o altă lume,

FOIȘOARA

Calea care duce la înviere.

„Fericiti sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu, și-l păzesc pe el”. (Luca 11, 28).

După mulți fericirea ar fi o stare sufletească rezultată de pe urma satisfacției de plăcere.

Această definiție hedonistă nu încap.

Drept vorbind niciodată nu vom putea ajunge, nici ca individ, nici ca tot, la o astare stare încât să nu mai avem nici o dorință. Nici într'un caz în lumea aceasta.

Dar chiar pofta după plăcere produce în sufletul nostru o stare de neliniște și frământare, care nu ne îndreptățește a ne considera fericiti.

De aici pleacă și filosofia budistă: pofta după plăcere, care naște suferință. Scăparea de ea e Nirvana, stingerea eternă; adică lumea unde nu mai dorim nimic.

Recomandarea moralei și filosofiei budiste este — pentru a ajunge fericirea: — a căuta non-existența.

E de prisos să ne oprim mai deaproape ca să combatem această morală pesimistă, care duce la nimicire.

Nu numai aceasta, dar orice altă încercare omenească de a soluționa problema „fericirii” pe baze empirice, dă greș.

Unde avem să căutăm adevărata fericire? Noi suntem creați pentru o altă lume; provenim dintr'o Existență spirituală, către care trebuie să tindem. Scopul nostru nu e pământul.

De aceea greșesc cele mai multe sisteme filosofice și morale, deoarece plasează întregul rost al omului în pământesc, căutând să materializeze toate manifestările vieții omenești.

Scopul nostru primar este: preamărirea lui Dumnezeu, sau — simplu — Dumnezeu, și secundar: fericirea noastră. Ultimul este în funcție de primul.

Din înălțime suntem zidiți și către înălțime trebuie să tindem. „Că dintr'însul și printr'însul și într'u Dânsul sunt toate câte sunt: Aceluia slavă în veci” (Rom. 11, 36). Cine socoate, că este creat pentru lut, acela se face rob lui și niciodată nu va putea gusta din paharul bunăților cerești.

Dar tocmai în construcția noastră dublă: corp și spirit, avem să căutăm și sbuciumul și neliniștea noastră. Între partea corporală și cea spirituală din veci este o continuă luptă. Pământul caută să se manifesteze, și de multe ori răpune cerescul din noi.

Dar de unde provine lupta aceasta aprigă între partea cea corporală, simțuală și spirituală?

Fără îndoială că Dumnezeu a creat pe om din lut; i-a pus lut, însă, stăpân Duhul.

În prima creațiune rațională partea simțuală era așa mult sublimată, încât ființa rațională se conducea după doririle cele înalte, spirituale.

Spiritul conducea, simțul se supunea. Și cel dintâi om avea toate posibilitățile date ca partea spirituală să fie întărită într'o așa măsură încât „omul” niciodată să nu mai poată aluneca.

Simțul trezit prin neascultarea poruncii — întru carea era dată posibilitatea înălțării — a câștigat puteri. Făptura cea nouă s'a alterat, chipul omului ceresc și duhovnicesc s'a schimbat într'o măsură considerabilă, iar pământul — cu simțualitatea trezită prin păcat — a început și continuă răsvrătire contra spiritualului din om.

Iată punctul de unde avem să plecăm.

Nu Dumnezeu, ci omul este acela prin care a intrat răul în lume.

Cel mai clasic loc biblic pentru documentarea afirmației de mai sus este: „Pentru aceea precum printr'un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea; tot așa la toți oamenii moartea a trecut, întru acela, prin care toți au păcătuit” (Rom. 5, 12).

INFORMAȚIUNI

Numire: P. C. Sa Păr. Gh. Maior, profesor la Școala normală „Andrei Șaguna” — din Sibiu, a fost numit inspector general al învățământului seminarial din țară.

Învățători, văduve de învățători, pensionați de statul maghiar, foști în serviciul bisericii, școlii și a neamului românesc, sunt rugați — în interesul lor propriu — a-mi comunica de urgență: data pensionării și suma (separat baza și separat indemnizația de scumpete) de care beneficiază azi, la adresa: *Elisei Gabor*, înv. pens. Brașov, str. Poet Oct. Goga Nr. 22.

† **Pr. Iuliu Holder**, fost preot misionar în Statele unite ale Americii de Nord, a încetat din viață în 8 Iulie a.c., după lungi suferințe, și a fost înmormântat Duminecă în 10 Iulie, la Brașov. A terminat teologia în Sibiu, în 1901 s'a preotit și a păstorit mai multe parohii, până în anul 1913, când Ven. Consistor arhiepiscopesc l-a trimis preot misionar în America, unde a muncit până în anul 1934, când s'a bolnăvit. A slujit cu devotament biserica și neamul timp de 35 ani. Cât timp a stat în America a înființat parohii în coloniile românești, a construit biserici, a înființat școli, în care el însuși a ținut lecții tinerețului din limba română, istoria și geografia României. Imbolnăvind-se s'a înapoiat în țară, stabilindu-se la Brașov. Moare în vârstă de 64 ani, împăcat în conștiință că și-a împlinit datoria după cele mai bune puteri. Veșnică să-i fie pomenirea!

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 17 Iulie 1938, va predica părintele *M. Neagu*.

CARTI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știință și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit *Nicolae*. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactori: prof. *Grigorie T. Marcu* — Numărul pe Iulie—August 1938 cuprinde: **Ortodoxie și uniție:** Diac. Gr. T. Marcu: Uniția în istoria românismului. Prof. univ. Dr. I. Lupăș: Două anchete oficiale în satele din scaunul Sibiului (1744—1745). Prof. univ. Dr. Ioan Mateiu: O carte din 1699 contra desbinării religioase. Icon stavr. Dr. Gh. Ciuhandu: Problema „săcuiașcă” sub raport confesional. Prof. univ. Dr. O. Ghibu: Pe marginea unei reviste „catolice” din Transilvania. Preot Prof.

cea dumnezeiască, reafirmarea chipului lui Adam celui edenic în noi, prin viețuirea în Hristos — „întru carea moartea s'a încins, blestemul s'a călcat” — iată, ceea ce ne poate da nouă, cel puțin umbra unei fericiri aici pe pământ, trezindu-ne dragostea de viață.

Drumul care duce la Dumnezeu. Dar drumul care duce la Dumnezeu cere luptă și strădanie; luptă cu tentațiile de tot felul din tine și din afară; drumul care duce la Dumnezeu cere renunț și putere de jertfă și prin urmare e departe de fericire.

Așa cugetă cel nelegiuit. Dreptul nu se îndoiește.

Pentru el rămâne un adevăr mai presus de orice îndoială, că viața aceasta nu este întreaga măsură a existenței noastre. Și atunci chipul celui pământesc trebuie să tindă către cel ceresc.

A păzi porunca lui Dumnezeu și a urma calea lui înseamnă a câștiga fericirea. „Ferice de cei ce păzesc judecata și de cei ce înăptuesc neprihănirea în orice vreme” (Ps. 106, 3).

Întru această cale a împlinirii voei Domnului lupta și suferința își au rolul lor bine determinat.

Marele rol al creștinismului este și acesta că Fiul lui Dumnezeu, Intemeietorul legii celei noi, deschide noi drumuri și pentru

Simion Radu: Doctrina romano-catolică despre indulgențe. Prot. Dr. Sebastian Stanca: Propaganda unației în Munții Apuseni. Diacon Prof. Dr. Ștefan Lupșa: Religia strămoșilor. Preot Prof. Dr. Ioan Stanciu: Ce ne spun istoriografiile uniți despre desbinarea religioasă dela 1700. Atitudini: Grigorie T. Marcu și Adina C. Iliescu: Pe marginea unui cuvânt arhieresc despre funcțiunea culturală a preoției noastre. Principiul ocrotirii celei deopotrivă și cultele minoritare din România. O manevră neisbutită a dlui Dr. I. H. Rushbrooke. Prof. Alexandru Popa, Preot Prof. Ioan N. Beju Prof. Dr. Liviu Stan, Prof. Dr. Nicolae Neaga și Grigorie T. Marcu: Mișcarea literară: Biserica ortodoxă română din Maramureș în vremurile trecute. Ordinul Franciscanilor conventuali („Minorii”) din Transilvania. Mireni și drepturile lor în biserică. Paralelism istoric. War Petrus în Rom? Petrus römischer Märtyrer. Grigorie T. Marcu: Cronică: P. Sf. Episcop Nicolae Colan și dl Prof. univ. Dr. Vasile Gheorghiu membri onorari ai Academiei Române. Congresul Societății misionare „Oastea Domnului”. Încheierea anului școlar la Academia teologică „Andreiană” și la școala de cântăreți bisericești „Dumitru Cunțan”. Integritatea FOR-ului. O aniversare duioasă. Congresul euharistic dela Budapesta. Grigorie T. Marcu: Note și informații.

(16) 1—1

Prepar

elevi și eleve pentru examenul de admitere la licee, licee comerciale și industriale, școli normale și seminarii, cu începere dela 1 August a. c.

Doritorii a se adresa: G. Negreț, institutor școala de aplicație, strada Școalei de înot 42 Sibiu.

Nr. 1988/1938

(34) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei I de cl. I-a Sf. Gheorghe protopopiatul Sfântul Gheorghe, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu dependențe.
3. Sesiune parohială: 20 jugăre arător și fânaș.
4. Lemne de foc: 5 stânjini în pădure având a restitui Primăriei costul tăiatului. În caz, că Primăria acordă separat lemne de foc parohului-protopop atunci în loc de 5 stânjini vor fi 10.
5. Stola obișnuită. Până la edificarea catedralei proiectate orașul for-

această lature atât de chinuitoare a sufletului omenesc.

Suferința nu este ceva dela care să te dai în lături. Dreptul o privește cu resemnare. Pavel stă neclintit în fața durerilor corporale ce i le pricinuesc dușmanii. Ca el încă mulți alți. Toate acestea pentru Hristos.

Suferința, în creștinism, este o școală și o cale care nu coboară ci înalță.

Ideia de bază: omul nu e creat pentru această lume, este un stimulent și o mângâiere.

În fața ta este pusă o altă viață. Pentru aceea — dacă se cere — ești dator să suferi.

Suferința este, în creștinism, drumul care duce la înviere.

Învierea se câștigă prin Cruce.

În centrul spiritualității creștine stă Crucea Golgotei. Fără ea n'ar fi fost posibilă mântuirea din păcat. Domnul ne-a deschis nouă acest mare înțeles al suferințelor, pentru izbăvirea noastră spirituală.

Ghețimani e un prolog și în același timp un exemplu. Acolo omenescul e în luptă cu dumnezeescul. În fața calvarului Golgotei fiori reci ca de ghiață străfulgeră ființa Dumnezeescului Mântuitor. Cu ochii ridicați către cer de pe fruntea Sa picături de sânge cad. Atât de fierbinte a fost ruga, atât de grozavă lupta între *putință* și

mează o singură parohie; cei doi preoți-parohi vor beneficia de venitele stolare alternativ: unul o săptămână celalalt alta. În *ajunul Bobotezei parohul I va umbla cu Sf. Cruce în cartierul cu vechii enoriași băștinași.*

Având în vedere că acești enoriași maghiarizați în mare parte nu vorbesc românește, candidații trebuie să cunoască și limba maghiară.

Cereri de concurs cu toate documentele împreună și cu încuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc se vor înainta oficiului protopopesc, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta la biserică cu încuviințarea oficiului protopopesc în vreo Duminecă sau sărbătoare pentru a servi, predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român Sf. Gheorghe în conțelegere cu consiliul parohial.

Sf. Gheorghe la 27 Iunie 1938.

Aurel Nistor
protopop.

Nr. 8162/938

Comunicat oficial

Aducem la cunoștința tuturor spre știre și conformare următorul ordin al Ministerului de Interne Nr. 12582/938 înregistrat la Ministerul Cultelor și Artelor la Nr. 28406/938:

Avem onoare a Vă aduce la cunoștință că acest Departament a luat înțelegere cu Direcțiunea Generală a C. F. R. ca pentru toate cazurile de deplasări în grupuri, excursii, pelerinagii, instituțiunile publice și particulare care organizează asemenea deplasări, să obțină în prealabil avizul Direcțiunei Generale a Poliției din acest Minister, cu care să se prezinte Direcțiunei Generale C. F. R. spre a li se acorda înlesnirile de transport pe C. F. R. sau cu autobuze C. F. R. rugându-vă să binevoiți a avea în vedere această dispozițiune cu ocazia unor asemenea deplasări.

Sibiu, la 9 Iulie 1938.

Consiliul Arhiepiscopesc

Au apărut următoarele compoziții muzicale de *Timotei Popovici*:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte
ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200.—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale
ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100.—
De vânzare la *Librăria Arhiepiscopescă Sibiu*

(15) 1—1

Institutul de credit fonciar din Sibiu

Se aduce la cunoștința generală că consiliul de administrație în ședința din 2 Iulie a. c., a hotărât să plătească creditorilor cuprinși în aranjamentul conform articolului 52 din Legea Conversiunii a șaptea rată în mărime de 4 procente cu începere dela 15 Iulie a. c.

Institutul de credit fonciar
din Sibiu

voință, acolo pe stâncă, distanțat de cei aleși ai Săi.

Ghețimani e un model de felul cum învingem trupul neputincios.

Cine nu-și ia Crucea și să-I urmeze, nu e vrednic de Domnul. Victoria și învierea se câștigă prin luptă, chin și suferință.

Învierea lui Hristos, — cea mai mare dintre toate câte au fost, — s'a făcut prin Golgota. Dacă n'ar fi fost Golgota — acel drum atât de dureros — n'ar fi fost nici strălucirea învierii, nici mărirea înălțării.

„Ia-ți crucea și urmează-mi” ...
Iată drumul de înălțare la El, iată calea care ne duce la adevărata fericire și la viața cea vecinică.

Pr. Ioan Chioaru

Nr. 8373/1988 Ep.

Publicațiune

Se publică concurs pentru aprovizionarea internatelor Academiei teologice și Școlii ortodoxe de cântăreți din Sibiu, pe durata anului școlar 1938—39, cu următoarele alimente:

a) Carne de vită, vițel, porc, oaie (miel), untură topită, slănină crudă și slănină afumată — toate de prima calitate.

b) Mezeluri.

c) Coloniale.

Reflecții vor înainta oferta la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, până la 18 August 1938.

Ofertele pentru carne vor fi însoțite de garanția de 5000 (cinci mii) Lei în numerar.

Consiliul arhiepiscopesc își rezervă dreptul de a alege liber dintre ofertanți. Sibiu, la 15 Iulie 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 61/938

(37) 1—1

Publicație de licitație

Parohia ort. română Tâlmaciului dă în licitație publică în 23 Iulie, ora 10, cu oferte închise, în localul Primăriei, edificarea bisericii, conform planului și devizului estimativ. Ofertele se vor face pentru întreaga lucrare prevăzută în deviz și conform condițiilor din caetul de sarcini.

Participanții vor depune odată cu oferta și o garanție de 5% din valoarea devizului, în numerar sau efecte publice.

Nu vor fi admiși la licitație decât maeștrii sau antreprenori diplomați, introduși în tabloul întocmit de minister.

Caetul de sarcini, devizul și planul, pot fi văzute în fiecare zi la Oficiul parohial Tâlmaciului.

Tâlmaciul, 12 Iulie 1938.

Ioan Branea
administrator parohial

Nr. 111/1938 parohial

(36) 1—3

Publicațiune de licitație

Parohia ortodoxă-română Șeica Mare, jud. Târnava-Mare, dă în licitație publică în 30 Iulie 1938, ora 4 d. m., cu oferte închise, în localul primăriei comunale, edificarea bisericii, conform planului și devizului estimativ.

Ofertele se vor face pentru lucrarea în roșu, prevăzută în deviz și conform condițiilor din caetul de sarcini.

Participanții vor depune odată cu oferta și o garanție de 5% din valoarea devizului în numerar sau efecte publice.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați.

Caetul de sarcini, devizul și planul pot fi văzute în orice zi, la oficiul parohial ortodox-român Șeica-Mare.

Șeica-Mare, la 10 Iulie 1938.

Pr. Chirion Marcu
paroh

Nr. 111/938

(35) 1—1

Publicațiune de licitație

Consiliul parohial ort.-român din Intorsura Buzăului, județul Brașov, aduce la cunoștință publică, că în ziua de 1 August a. c., ora 10 a. m., se va ține licitație la primăria comunei din loc, referitor la terminarea lucrărilor de tencuială — punct 6—18 din deviz — necesare la edificiul casei parohiale din această comună, în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în art. 88—110 din L. C. P.

Ofertele închise și sigilate, împreună cu garanția de 10% se vor înainta Consiliului parohial până în ziua licitației.

Supraoferte nu se primesc.

Valoarea lucrărilor după deviz este de 62.206 Lei.

Devizul și caetul de sarcini se pot consulta în fiecare zi la oficiul parohial.

Consiliul Parohial

(38) 1—3

Publicațiune de licitație

Parohia ort. rom. din Gușterița, dă spre zugrăvire biserica, prin licitație publică, care se va ține în ziua de 31 Iulie 1938, la orele 15, în localul școlii primare de stat.

Condițiile de licitație și devizul se pot vedea în fiecare zi la oficiul parohial.

Gușterița, la 15 Iulie 1938.

Oficiul parohial ort. rom.

Valeriu Buta
epitrop

I. Todea
paroh